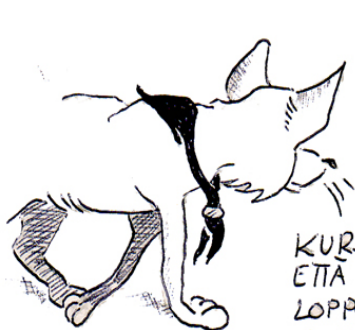
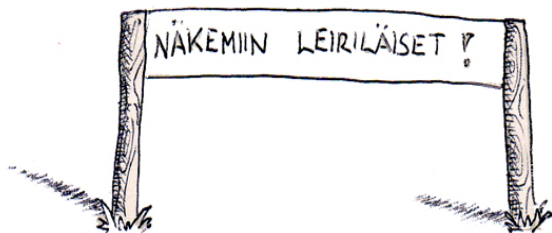

MESIKÄMMEN

3/2002

KURJAA,
ETIÄ LEIRITKIN
LOPPUVAT
JOSKUS...

© Heinä 2002

Pääkirjoitus

Kesä meni ja kalenteri näyttää syksyn saapuvan, vaikka lämpömittarista sitä ei huomaakaan. Uudet sudarilaumat ja vahvistuksia saaneet vartiot aloittelevat kokoukset ja syksyn partiorupeama pääsee vauhtiin. Luvassa on ainakin perinteinen Valborg- purjehdus syys-lokakuussa. Lisää informaatiota luvassa piakkoin.

Pääkaupunkiseudun Partiolaisten Kerkkä- kesäleirillä olimme mukana 16 ihmisen voimin, juttuja hyvin sujuneesta aurinkoisesta leiristä tuonnempana tässä lehdessä.

Tästä numerosta alkaen lehden päätoimittajana aloittelee allekirjoittanut. Toimitusta urhoollisesti vuosia hoitanut lippukunnanjohtajamme Heinä siirtyy hiljalleen taka-alalle. Kiitokset hänelle sitkeästä työstä lehden eteen.

Partiovasemmalla,

Antti Vuorela

Uusi päätoimittaja

Sisällys Nro. 3/2002:

Pääkirjoitus	sivu 1
Lippukunnanjohtajan tervehdys	sivu 2
Kokemuksia Kerkältä	sivu 3
Rastimiehenä	sivut 4-5
Kerkän ohjelma	sivut 6-7
Haikki	sivu 8
Alma Mater	sivut 9-10
Johtajien yhteystiedot, kokousajat	takakansi

Mesikämmen on partiolippukunta Mankkaan Eräsusien virallinen tiedotuslehti, Päätoimittaja Antti Vuorela (040-7083120), Toimittaja Jarmo Heinonen (502 2814)

Lippukunnan nettisivut (rakenteilla): <http://www.lpk.partio.fi/papa/mes/>

Lippukunnanjohtajan tervehdys

Kohta voitaneen Eräsusia kutsua virallisestikin lippukunnaksi, sillä johtajaneuvostossa päätettiin että Jussin kanssa työtetään oma lippu lippukunnallemme. Päätettiin muutakin mukavaa;

Hepe ryhtyi kalustonhoitajaksi, eli varaston tarvikkeet saa tästä lähtien hänen kauttaan lainaksi. (Henri "Hepe" Järvisalo, 050 547 0671). Suvi ottaa keski-viikkona Lauran kanssa 20 uutta tyttösudenpentua ja Heinä jatkaa Tiian kanssa 20 uuden poikasudenpennun kanssa. Oξαν palattua armeijan harmaista, sudenpennut saavat lisävahvistusta. Lippukuntamme kasvaa tämän syksyn aikana 100 päiseksi.

Suvi on tilaamassa lisää pipareita myyntiin. Karamellejä myös, eli kaikki herkkupeffat varautunette tyhjentämään Suvin varaston yhteisen hyvän (siis lippukunnan) vuoksi?

Tämän syksyn aikana taustayhteisöksemme tulee Tapiolan seurakunta. Vanhempainneuvoston pj. Rippe soitti kaikkia mahdollisia taustayhteisökan-didaatteja läpi ja seurakuntayhtymän edustaja lupautui viemään asiaa eteenpäin. Tukevan Pekka, joka aikoinaan auttoi itsenäisyyspäivämyyjäisten pöydät lippukunnallemme, antoi tukea anomukseen. Tiedossa on Eräsusille itsenäisyyspäivän lipunnosto Tapiolan kulttuurikeskuksen aukiolla ja tutus-tuminen Tapiolan kirkkoon.

Valborgin risteily on taas tänä syksynä. Sofia varaa ajan syksyn traditioksi syntyneelle purjehdukselle. Sofia aloittaa myös uutena vartionjohtajana - ei siis enää avj:nä - ja häneltä kuulemme jatkossa joulukalentereista sekä vappupalloista.

Ensi kesänä on lippukunnan oma leiri juhannuksen tienoilla, mahdollisesti OEK:n ja Lepin kanssa. Saariselän vaellus on elokuussa, eli vipinää on luvassa. Jos vaeltajat saavat matkarahat kokoon, autoretikunta vierailee Sveitsissä, partiopoikien Kanderstegin leirikeskuksessa.

Tämän lehden päätoimittajaksi suostui Antti, eli mahdollisesti lippukunnan verkkosivujen ohella viestintä paranee kerralla, kunnon miehityksen muassa.

Isoja muutoksia on tulossa Mankkaan alueelle. Vexin ympäristöstä ovat kaikki suuret myymälät kadonneet ja Super Vexikin on muuttamassa joululta Leppävaaraan. Joku pikkumyymälä on luvassa sen tilalle, vaan kukahan kilpailisi Mankkaan Portissa aloittavan Lidllin kanssa? Kolomme ympäristössä autot kuitenkin lisääntyvät. Olettehan varovaisia kokouksiin mennessänne ja kotimatalla?

Heinä

Kokemuksia Kerkältä

Kuten suurin osa lippukuntalaisistamme varmaan tietääkin, Kerkkä oli 31.7.-8.8. pidetty Pääkaupunkiseudun Partiolaisten piirileiri, jolla oli parhaimmillaan lähes 4000 leiriläistä. Lippukunnastamme oli mukana 16 ihmistä. Muodostimme n. 60-henkisen savun yhdessä Leppäpirkkojen ja Olarin Eräkotkien kanssa. Itse lähdin leirille jo monta päivää ennen sen alkua kahdesta syystä: Menin jo rakennusleirille, ja olin päättänyt pyöräillä sinne kahden muun urhean, Suvin ja Jennin kanssa. Taitoimme noin sadan kilometrin matkan rauhallisesti kahdessa päivässä, pysähtyen välillä nukkumaan kaverin pihalle Klaukkalaan, uimaan, katselemaan pihakirpputoria tai syömään pienelle luonnonsuojelualueelle. Kun kymmenen aikaan illalla ajoimme leirin portista sisään, totesin, että olisihan tätä matkantekoa vielä vähän jaksanut. Vastaanottotyyppi portilla sanoikin, että saisimme polkea vielä parisen kilometriä omaan alaleiriimme, Niluriin? Kun näin savun alueen ensimmäistä kertaa, se oli täynnä puunvesoja ja pystyssä oli vain pari telttaa. Pari vuorokautta myöhemmin alueelle oli alkanut jo muodostua polkuja, meillä oli keittokatos, oma keinu ja salkopallo ja teltojakin jo toistakymmentä: pieni kylä oli syntynyt. Olin Kerkällä muonitushommissa kolmen muun kanssa. Ruuanlaitto vei paljon aikaa, mutta sujui enimmäkseen leppoisasti. Ruoka-ajat olivat sosiaalisen elämän kohokohta: eri laaksoissa ja tehtävissä temmeltäneet johtajat, vartiolaiset ja sudenpennut tulivat syömään, kertomaan viimeisimmät kuulumisensa, juttelemaan ja jälleen kerran kehuaan ruokaa. Valehtelematta voin sanoa, että Kerkkä on yksi parhaista partiokokemuksistani, ei vähiten siksi, että koko savussa oli einomainen yhteishenki. Leirin aikana pilkoin paljon sipulia, törmäsin tuttuihin yllättävissä tilanteissa, jouduin sokkotreffeille itävaltalaisen kanssa, kävin selkähieronnassa leiriportissa (jossa kaksi ihmistä vietti viisi vuorokautta), värjäsin huivin kasviväreillä, nukuin yhtenä aamuna niin pitkään kuin jaksoin ja tiskasin yhden todella nokisen kattilanpohjan, minkä ansiosta housuissani on vieläkin mustaa väriä? Ja paljon muuta. Minulla oli oikein hauska leiri. :) Entä teillä?

Sofia

Kohta saadaan ruokaa...

Rastimiehenä

Kerkällä oli tarkkaa, että jokainen johtaja on paljon työllistettävänä. Tietäen tämän koitin silti viimeiseen asti välttää haikille lähtöä, ajattelin vihdoin saada nukkua hiukan. Kuitenkin jouduin sinne rastimieheksi. Suhtauduin kuitenkin asiaan positiivisesti, sillä kävelymatka oli helppo ja ajattelin ottaa jopa teltan mukaan yörastille, niin eivät hyttyset vaivaisi.

Saimme kuulla rastitehtävästämme hiukan enemmän ja innostuin asiasta. Kyseinen haikki oli ensimmäistä luokkaa suorittaville tarkoitettu ja liittyi televisioon. Järjestäjät olivat jopa tehneet hienon "häh?" -nimisen juorulehdenkin haikkia varten, jossa kerrottiin mm. rasteista.

Olin savunjohtajamme Aleksin ja KeTyläisen tytön, Auran kanssa samalla rastilla. Olimme oikealla paikalla ajoissa ja kertasimme, mitä pitikään tehdä vartioiden ilmestyessä. Meillä oli aikaa jutella ja syödä eväitä.

Kaikki vartiot osuivat jonossa rastille, Aleksi järjesti jonotussysteemiä tien poskeen. Me huolehdimme Auran kanssa rastitehtävistä. Yhdelle vartiosta annettiin korvalappustereot, ja hän sai kuunnella smurffeja. Samalla hänelle näytettiin lapulta tv-sarjojen nimiä. Henkilön tehtävänä oli hyräillä tv-sarjan alkumusiikkia niin, että muut tunnistaisivat sarjan. Tehtävää vaikeutti taustalla möykkäävät smurffit.

Monenlaisia suorituksia näimme. Yhteensä rastilla kävi 12 vartiota. Tv-sarjoja oli yhteensä 22, huonoin tulos oli kolme oikein, paras tulos peräti 15. Hyräilijöitä selvästi tuskastutti se, että he tunnistivat kyllä tv-sarjan, mutteivät saaneet oikeata kappaletta päähänsä. Hauskaa oli katsoa ihmisten ilmeitä heidän huomatessaan, että korvissa soi smurffit. Eräs poika huusi "no hankala tässä on keskittyä, kun korvissa ne laulaa jotain, että soppa on valmis!" Monet saivat oikean vastauksen pelkästään luettelemalla sarjojen nimiä ilman, että hyräilijä edes hyräili mitään.

Selvittyämme tehtävästämme, kävelimme ripeästi yörastille n. neljä kilometriä. Siellä ei ollut mitään tekemistä, löhösimme vain jossain, kun vartioita saapui paikalle vähitellen. Rastimiehille ei ollut varattu tarpeeksi ruokaa, saimme kuitenkin makaronia ja purkkilihaa. Yöllä ilmoitettiin, että loimulohta olisikin riittänyt rastimiehille, mutta olimme liian väsyneitä nousemaan.

Seuraavana päivänä lähdimme aikaisin liikkeelle, ilman aamiaista. Ensimmäinen vartio lähti leiristä jo 7.30, ja meidän tuli olla ensimmäisellä rastilla ennen sitä.. Rastilla oli minä, Aura ja Lepiläiset Johku ja Meri. Vartioiden tuli vastata oikein

oikein väittämiin, joita esitettiin rastilla. Väittämät perustuivat "häh?" -lehteen. Vartiolaisten silmät sidottiin ja he asettuivat riviin. Yksi askel eteenpäin tarkoitti vastausta "kyllä" ja yksi askel taaksepäin tarkoitti vastausta "ei". Tärkeintä oli, että vartio vastasi yhdenmukaisesti. Yksi väittäjä oli "Lehden päätoimittaja on nainen". Jos kaikki vastasivat, että päätoimittaja on nainen, ryhmä sai pisteen, vaikka vastaus olikin väärä, päätoimittaja oli mies. Tällä kertaa minä olin järjestämässä vartioita jonoon tiellä ja kerroin, koska sai seuraava vartio mennä rastille.

Joutuimme odottelemaan rastilla kauan, sillä piti odottaa, että kaikki vartiot ovat päässeet seuraavalle rastille. Jotkut olivat eksyneet. Lähdin yksin leiriin hakemaan ruokaa ja toin pussikiisseliä. Söimme kiisseliä hyvällä ruokahalulla. Loppujen lopuksi pääsimme aikaisin leiriin, reilusti ennen lounasta ja lähdimme tyytyväisinä uimaan. Haikilla oli mukavaa, sen me kaikki totesimme, vaikka ruokaa olikin niukanlaisesti.

Suvi Attila

Tv- sekoi(lu)tus- haikin perämiehet Heinä ja Antti lepotauolla odottelemassa viimeisten vartioiden lähtöä ruokarastilta.

Kerkän ohjelma

Kuten suurin osa tietää, Kerkällä oli erilaisia ohjelmalaaksoja. Joka päivä käytiin kahdessa laaksossa lukuun ottamatta viimeistä laaksopäivää jolloin käytiin vain yhdessä laaksossa. Laaksot kestivät aina kolme tuntia kerrallaan ja niissä käytiin aina oman alaleirin kanssa. Päivän ensimmäinen laakso alkoi aamiaisen ja lipunnoston jälkeen kello 9.30 ja toinen kello 14.30 Laaksoja oli yhteensä seitsemän. Niiden nimet olivat O tempora, Quo vadis, Agua vitae, Alma mater, Ecce homo, Ab ovo, ja Ötökän elämää.

O tempora käsitteli mennyttä aikaa. Siellä oli entisajan partiointia, boffermiekkausta, ramborataa ja taiteilemistä. Oli turnajaiset jossa miekkailtiin, heitettiin tikkaa ja pelattiin tukkihumalaa. Oli jonglööriposteja jossa sai heitellä palloja tai taiteilla muilla välineillä. Pystyit myös rakentamaan tikuilla tai painaa nimesi paperiin.

Quo Vadis taas käsitteli tulevaisuutta. Sai ottaa kunnian pelastaa partio toiminta ilkeältä hallitsijalta, maalata sotamaalauksia tai tehdä partiolippuja. Sait myös olla mukana rakentamassa avaruus alusta tai pelata avaruusolentojen Molkky - peliä.

Agua Vitaen nimestä voi jo päätellä mitä laaksossa tehtiin. Läträttiin vedellä. Se oli varmasti yksi suosituimmista laaksoista ainakin pienempien mielestä. Oli telttasauna, kanootinmelontaa, vesisotaa ja jopa piskuinen vesibaari löytyi rannalta. Mutta laakson suosituin paikka oli vesisota. Iso labyrinthi jossa pelattiin lipunryöstöä. Mutta pystyi siellä kyllä heitellä frisbeetäkin ja pelata kaikkea muuta mukavaa.

Lähdössä Ecce Homo - laaksosta

Alma Mater käsitteli luontoa. Siellä oli nuotientekoa, lintujen tunnistamista, perhoshavien tekoa ja sai myös rakentaa donitsin ja mennä sillä järveen. Ja olihan siellä myös kiipeilyseinä, joka tuntui vetävän ihmisiä. Mutta mikä parasta, laaksoa johti Heinä.

Ecce Homon aihe on hyvin lähellä meitä kaikkia. Ihminen. Sait lahjoittaa senegalilaisille vanhoja silmälaseja, koulutarvikkeita ja kangastilkkuja. Sait myös kirjoittaa heille kirjeen. Laaksossa pystyi pelata erilaisia pelejä, pomppia trampoliinilla tai jopa suorittaa sudenpentujen liikuntamerkkiä jota suoritettiin osaksi myös Alma materin ja Agua vitaen puolella.

Ab Ovo käsitteli universumia. Aiheita oli esimerkiksi avaruus, ilmasto ja tiede. Sait askarrella ja miettiä mistä olet oikein tullut.

Ötökän elämää laaksoa ei pahemmin laaksoksi voi sanoa. Laaksoa ei ollut. Sait vain myhäillä kun muut alaleirit raahasivat itsensä laaksoihin. Sait tehdä mitä halusit. Sait vaikka nukkua tai ottaa kirjan esiin. Sait myös lainata leikkivälineitä välinevarastosta. '

Siinä ne laaksot sitten olivat. Sen pituinen se.

Henri "Hepe" Järvisalo

Temppuilla köysiradalla Ecce Homossa

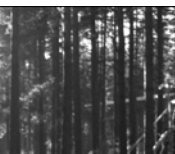
Haikki

Haikki alkoi tiistai iltpäivällä meidän osalta noin Klo 14.30. Olimme päässeet 1x2 haikille jonka järjesti TapMe (Tapiolan metsän käviät). Mukaan saimme omien romujemme lisäksi: munkin(jotka menivät jo lähtöä odotellessa), kartan, purkin nötköttiä sekä makaroonia. Ensimmäiselle rastille ei ollut kuin vaivaiset 400 m ja siellä tehtäväkään ei ollut erityisen rankka. Meidän piti kuoria omena puukolla niin että kuori olisi katkeisi mahdollisimman vähän. Meillä se katkesi 3 kertaa. Seuraavalla rastilla taas jouduimme soittamaan pulloihin puhaltamalla jänis istui maassa. Jokaisella rastilla oli myös "mahdoton" veikkaus joka oli todellakin mahdoton esim:kuka keksi wc-pöntön a)fredrich übermachi b)Alexei Skrubanuzka c)John Armstong. 5 rasti oli kriketti/syömä rasti jossa teimme herkullista makarooni nötköt sekoitusta trangialla. 7:lla oli yörasti. Pystytettyämme laavun ja saatuamme kamat paikoilleen aloimme rakentamaan rastin bonus piste tehtävää eli peliä jossa pitää saada heitettyä rengas tikun läpi. Illalla Alexille tuli paha olo joten se meni nukkumaan. Vähän ajan päästä meni Hepekin nukkumaan kun olimme saadeet syödä keitettyjä perunoita ilman turhia lisukkeita. Me muut menimme nuotion ääreen paistamaan loimu lohta. Aamulla herätys oli klo: 6.00 jolloin aloimme pakata kamoja ja tekemään aamiaiseksi vadelma kiisseliä. Lähdimme jälleen matkaan. Olisi enää lyhyempi matka kuljettavana. Rastit olivat samaa luokkaa kuin meno matkallakin. Ryhmä työskentelyä, tavaroiden tunnistelua silmät sidottuina... Matka taittui nopeasti ja lopulta pääsimme maaliin noin klo 12 aikaan.

Jussi Asikainen

Avajaisissa

Matkalla
puolivälin
iltanuotiolle

Kerkkä leirin, Alma Mater laakson rakentaminen

Leiri oli ja meni, monine mukavine muistoineen. Useat leiriläiset panivat merkille kuusi toimintalaaksoa ja niiden sisällä pyörineet polut ja näiden polkujen sisälle tehdyt rastit. Jos niitä kaikkia ei ehtinyt käydä läpi, niin ainakin niistä jäi jotain mieleen.

Itselleni jäi jostain syystä mieleen Alma Mater, eli luontolaakso. Miten sitten oikein jouduin laaksonvastaavaksi? Kaikki oli loppujen lopuksi sattumaa: Kontti, leirin johtaja lähetti viestin ja kertoi, että seitsemästä laaksosta kaksi pitää perua, koska niihin ei löydy vetäjää - kaksi vetäjää jänisti siis tehtävästään. Sanoin puoliksi tosissani, että voisin ottaa tehtävän vastaan, jos savu ei kärsi siitä. Tarkoitin tietysti oman lippukuntamme savua.

Asiat loksahdivat nopeasti paikoilleen, kun alaleirin johtaja Kana otti yhteyttä ja sanoi että voisimme olla yhdessä heidän savunsa kanssa, eli OEK:n ja Lepin (Olarin Eräkotkien ja Leppäpirkkojen) yhteissavussa. Siellähän me sitten lopulta olimme ja jouduin lunastamaan lupaukseni.

Kaikista kuudesta laaksosta Alma Mater (Äiti Maa) aloitti viimeisenä polkujen ja rastitehtävien suunnittelun - muut olivat työskennelleet jo puoli vuotta ennen meitä, ja siinä vaiheessa oli jo kiire. Ydintiimin muodosti Jaana, Katsu ja Ulpu, jotka kukin lupasivat pitää huolen omasta polustaan, kunhan saisivat käyttää minua juoksupoikanaan - enpä ole muuten ennen niin kovaa juossutkaan...

Miten tuollainen laakso sitten rakennetaan ja mistä kaikki aloitetaan? Ensinnäkin täytyy selvittää kuinka monta tulee kerralla ja kuinka monta päivässä. Yksi laakso oli toiminnassa seitsemän kertaa, eli kolme ja puoli päivää, kolmen tunnin jaksoissa. Ryhmät tulivat 20 hengen rypäinä ja kertarysäyksenä 500 ihmistä valloitti laakson kolmen tunnin ajaksi. Onneksi Alma Mater sai luvan luopua poluista, sillä useimpien inhoama odottaminen vältettiin. Kukin ryhmä sai valita mieleisensä vapaan rastin, kunhan se oli vapautunut edelliseltä ryhmältä. Kaiken kaikkiaan lähes 4000 partiolaista kulki Alma Mater laakson rastipisteet läpi tuon kolmen ja puolen päivän aikana. Kaikki Alma Materin 17 rastipistettä koluttiin, eli yksikään rasti ei ollut ollut turha.

Aikataulusta lyhyesti: Toukokuussa rastitehtävät valittiin ja suunniteltiin paperilla. Kesäkuussa hankittiin tarvikkeet, vierailtiin paikan päällä, piirrettiin kartat ja merkittiin rastit maastoon. Heinäkuussa juostiin kaupoissa loppujen tarvikkeiden kanssa ja ennen virallista leiriä rakennettiin kahdeksan katosta, kiipeilyseinä, siirrettiin nikkarointipuut, köydet ja muut varusteet paikoilleen, rakennettiin laaksoportti, kuljetettiin sammutuskalusto, ensiapu, rastialueet, kartat paikoilleen ja työstettiin kirjalliset ohjeet rasteille. Viimeisenä ja ehkä vaivalloisimpana rekrytoitiin 45 partiolaista rastimiehistöksi. Tässä täytyy muistaa, että ainakin

Eräsusista Suvi, Antti, Jussi ja Hepe autoivat kiitettävästi rastimiehinä. Suuri kiitos!

Oliko Laaksossa sitten kiire? Kiirettä kuvaa hyvin Suvin muistama tapaus vierailupäivän viimeiseltä auki olleelta rastilta, jossa hän opetti kasvivärjäystä. Muu alue oli vähitellen hiljenemässä, mutta kiehuvan marjasammion luokse oli saapunut vielä yksi ryhmällinen ihmisiä. Porukan vetäjä, pitkähäkö mies oikaisi jalkansa kangaspinon päälle ja nukahti siihen. Olin samanaikaisesti Sadun kanssa tutustumassa Suvin ohjaukseen ja päätin itsekin istahtaa puun runkoa vasten katsomaan. Kohta meitä nukkui kaksi isointa korstoa keskellä päivää, auringon paisteesta ja aavalla maalla. Arvaa nolottiko? Vain viiden tunnin yöunet neljänä päivänä verotti hiukan pirteyttä.

Mitä rasteilla sitten tehtiin? Kustannukset olivat tuollaiset 3700 Euroa, kokonaisbudjettiin oli varattu laaksoa kohden 5700 euroa, jonka Alma Mater laaksona reippaasti alitti. Tarvikkeita kului donitsi rastin peitteisiin, nuotiorastin magnesiumsyttytimiin, perhoshaaveihin ja kompassintekovälineisiin (magneettiin, parsineuloihin ja korkkeihin). Köyttä kului pleissaukseen, makrameetöihin, laavuihin, kankaanvärjäykseen ja kiipeilytikkaisiin yli 5 kilometriä. Vedenpuhdistustabletit, 45 muovisankoa, 28 pressua, 45 kompassia, 8 kiloa rautalankaa, 2000 nuppineulaa ja lukematon määrä muita tarvikkeita hupeni rasteilla huimaa vauhtia. Suunnistus, teen tekeminen luonnontarpeista, ötököiden tutkimisrasti ja muinaiseläinten tunnistaminen olivat niitä halvimpia rasteja. Seinäkiipeilyteline varmistusköysineen ja turvavaljaineen kallein.

Kiipeilyseinä

Mitä Alma Mater laaksossa tarvittiin eniten? Hermoja ja pitkä pinnaa. Kuten aikaisemmiltakin leireiltä tuli opittua, kiire pukkasi päälle, vaikka lopultakin kaikista kuudesta laaksosta ainoastaan Ecce Homo ja Alma Mater pääsivät aloittamaan aikataulussa. Se mikä aina hämmästyttää yhä uudelleen ja uudelleen, on 45 entuudestaan toisille tuntemattoman ihmisen luottamus toisiin ja itsensä ääri rajoille pinnistaminen yhteisen asian hyväksi. Siis partioleirillä ja partiolaisten kesken. Toisaalta jälkikäteen on iso kourallinen uusia tuttuja, joita yhdistää partiolaisuus ja halu toimia yhdessä. Niin kävi nytkin ja hyvällä mielellä laakson purki neljäntenä päivänä pois - eikä jäljelle jäänyt 4000 partiolaisesta kuin hentoiset polun painanteet kangasmaastoon, Räyskälän lentokentän kupeeseen. Tai jähän sitä. Mahtava tunne jokaisen mukana olleen mieleen ja halu tulla uudelleen leirille.

Heinä

Kerkän Alma Mater luontolaakson vastaava

Johtajiston yhteystiedot:

Ahtiluoto Asko	040-5495308	
Attila Suvi	040-842 75 26	suviksi@yahoo.com
Asikainen Jussi	502 1789	jussi241188@hotmail.com
Heinonen Jarmo	040-536 1437 502 2814	jarmo.heinonen@laurea.fi
Järvisalo Henri	050-547 0671	hepej@suomi24.fi
Rännäli Tiia	040-506 8184	tiia.rannali@paperipalvelu.fi
Valli Laura	050-540 5077	laura.valli@luukku.com
Virtanen Sofia	050-328 8238	sofia_eleonoora@hotmail.com
Vuorela Antti	040- 708 3120	antti.vuorela@saunalahti.fi

Syksyn 2002 kokousajat, keskiiviikko:

Klo:	Sali1	Sali2
18.00 - 19.00	Tyttösudenpennut	Poikasudenpennut
19.00 -20.00	Tyttövartiolaiset	Poikavartiolaiset
20.00-	Pjn, Vjn ja vanhempainneuvosto (?)	

Kolo:

Osoite:
Vanhan-Mankkaankuja,
02180 Espoo

